

Een lege stoel

gedichten in tijden van verlies

Van de schrijver verschenen er eerder:

- Vlinders vangen, 2012
- Het groene hart, 2012
- Foto aan zee, 2024

Eerste druk © 2025

Schrijver: N.D. (Nathalie) Piersma

Coverontwerp: Serge Le Strat

Uitgave: via de schrijver zelf

ISBN: 9789465200644

© N.D. Piersma

De gedichten onder hoofdstuk 3: *'een kaartje'* mogen zonder benoeming van de schrijver overgenomen worden, alle andere gedichten mogen alleen in de privésfeer gedeeld worden. Mocht u gedichten commercieel willen gebruiken of inzetten, dan wordt het op prijs gesteld dat u hier van te voren contact over opneemt met de schrijver via: **www.bureauverhaal.nl** © 2025.

Een lege stoel

gedichten in tijden van verlies

Nathalie Piersma

Inhoudsopgave:

- voorwoord, blz. 3
- hoofdstuk 1, om te lezen 6 - 79
- hoofdstuk 2, kinderen 80 - 93
- hoofdstuk 3, een kaartje 94 - 103
- nawoord, blz. 104

Voorwoord:

Misschien is er wel niets zo persoonlijks en intiems als doodgaan. Dikwijls door angst omringd, durven mensen niet te praten over wat verlies echt met iemand doet. Eigenlijk is dat eigenaardig, want juist op dat moment heb je twee zachte armen om je heen nodig, iemand die er voor je is. Wanneer iemand een zekere leeftijd heeft, calculeer je in dat diegene er op een bepaald moment niet meer zal zijn, maar leeftijd en afscheid maken geen onderscheid. Hoe vaak hoor je niet dat iemand midden in het leven ernstig ziek wordt en er ineens niet meer is, of dat iemand door een noodlottig ongeval om het leven is gekomen. Angst en onmacht kunnen een verlamrende werking hebben, waardoor je soms een poosje geen connectie met je gevoel of emoties ervaart. Alsof alles wat je doet op *'de automatische piloot'* gebeurt. Sommige mensen vinden na een aantal weken of maanden weer wat ruimte om het leven een beetje op te pakken, andere kunnen dit na jaren nog niet. Er staat geen tijd voor rouwen of verdriet!

Zowel beroepsmatig als persoonlijk heb ik met verliezen te maken gehad en hoewel je iemand voor altijd in je hart met je mee blijft nemen, zitten er dagen tussen dat dit soms zwaar te dragen is. Tijdens het schrijven van deze dichtbundel heb ik regelmatig gedacht aan die mensen die ik zelf moet missen. Het schrijven van deze dichtbundel gebeurde omdat er ineens ruimte was voor de erkenning van verlies, terwijl ik dacht dat ik dat al had verwerkt. Soms herken je verdriet bij een ander makkelijker dan toegeven dat je zelf nog regelmatig verdrietig bent. In dat verlies hoef je niet alleen te zijn, maar om hulp vragen is soms nog moeilijker dan erkennen dat er verdriet is.

Ik voel niet wat jij voelt, maar ik ben er.

Nathalie

Hoofdstuk 1:

| Om te lezen |

gedichten om te lezen, om te delen, om
voor te lezen of om uit voor te dragen

‘Sometimes the heart sees
what is invisible to the eye’

H. Jackson Brown Jr.

Een lege stoel

We dekken alvast de tafel,
de mooiste glazen, de diepste borden.
Het lijkt al bijna feest,
of wat het ook zal worden.

Iedereen is uitgenodigd,
hij is er en natuurlijk *zij*.
Ik hoor je ineens lachen,
je kijkt zelfs even naar mij.

Maar dat kan helemaal niet,
want er is een lege stoel.
En iedereen lijkt in de war
en ik weet niet wat ik voel.

We zijn samen
en we heffen ook een glas.
Maar een ander is gaan zitten
waar jij nog zo pas

altijd had gezeten,
zo pontificaal daar aan het hoofd.
We zullen samen eten,
maar we zijn allemaal verdoofd.

Dit etentje samen,
met alle etiquette en manieren.
Is slechts een laatste middel
om jou leven vooral te vieren.

Sleutel

Je kunt me bossen bloemen brengen,
op zich is dat attent.
Maar liever heb ik dat je belt,
juist omdat je me een beetje kent.

Want je weet dat ik geen 'help'
zal roepen, of iets zal vragen.
Dat ik vaak heel lang worstel
en vooral alleen zal dragen.

Hoe vraag ik nou aan jou,
'wil je er eventjes voor me zijn.'
Terwijl ik soms al bij het opstaan,
word overvallen door de pijn.

Door de leegte, dat steeds groter
wordende zwarte gat.
Want alles is herinnering,
aan wat mist en wat ik had.

Zullen we in stilte afspreken,
dat je een eigen sleutel krijgt.
Dan ineens hier op mijn bank zit
en je eventjes bij me blijft.

Zomer

Dat iedereen ijsjes eet
en van die grote hoeden van stro.
Iedereen lijkt te lachen,
maar ik voel me maar 'zo - zo.'

Ik blijf liever binnen,
vermijd zoveel mogelijk de zon.
Niet omdat ik niet wil genieten,
maar omdat het eventjes niet kon.

De buurvrouw zit in bikini,
achter in de tuin.
Ik weet niet hoe ik op moet staan,
mijn leven voelt, 'in puin.'

Zelfs een klein gekoeld glaasje,
van die Portugese rosé.
Normaal toch zo heerlijk zomers,
maar dat gevoel neemt me niet mee.

Naar de ondergaande zon,
je tenen in het warme zand.
Je vest over je schouders,
en vooral *zijn* hand.

Nu staat de deur wel open,
hoor ik de kinderen in de straat.
Maar liever blijf ik binnen.
omdat de herinnering mij niet laat.

Eindeloos

Ik ben bang dat het blijft,
dat het nooit meer
weg gaat. Dat het gaten
in mijn dag slaat.

Dat ik de weg kwijt,
moet blijven zoeken.
Hoe ik je blijf –
horen roepen.

Hoe de stortvloed van
de douche boven
mijn hoofd,
soms alle pijn verdoofd.

Hoe ik wil slapen
en ga liggen,
met overal zoveel
moeheid.
Hoe het knaagt
en schrijdt.

Hoe bij het opstaan,
weer die gaten in de dag,
de ochtend, de middag,
die laatste -
eindeloze lach.